

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

3

Youngwan [暎完]

เขียน

นฤดี

แปล

XOXO

วาด

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ ส่ า คั ณ

ยองฮุนอ่านข่าวผ่านโทรศัพท์มือถืออย่างเพลิดเพลิน
ขณะที่กรรมการผู้จัดการอิชของจุนย็ัมราวกับเอ็นดูท่าทางแบบนั้น

- Youngwan

คำนำสำนักพิมพ์

การทำงานของ *ยองฮุน* ดูน่าสนุกขึ้นเรื่อยๆ จากที่เขาใฝ่ฝันอยากเป็นแค่พนักงานธรรมดาที่มีเวลานั่งจิบชาจิบกาแฟ ทว่ายิ่งเวลาผ่านไป เขาก็ยิ่งสร้างผลงานโดดเด่นมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นซื้อกิจการเพิ่ม ควบรวมกิจการ และล่าสุดยังจะซื้อต่อเรืออีกด้วย จนคนในบริษัทเริ่มคิดกันแล้วว่า หรือในอนาคตเขาจะได้ขึ้นเป็นรองประธานบริษัท!

แต่แม้ยองฮุนจะมองคน (?) เก่งแค่ไหน ก็ใช่ว่าจะช่วยแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้ เขาต้องบริหารคนเป็นด้วย

ยองฮุนจะบริหารคนอย่างไร จะแก้ปัญหาที่เข้ามาระหว่างทำงานอย่างไร ไปติดตามกันได้เลย

กดจออ่าน

Levon

82

ฤดูหนาวก็โหดร้าย (2)

คิบแกบิบ ผู้จัดการฝ่ายวางแผนการบริหารของฮยอนจินเฮฟวี่อินดัสทรีส์ รู้สึกประหม่าเล็กน้อย เมื่อได้ยินพวกพนักงานฝ่ายเลขานุการพูดว่าท่านประธานใหญ่ดูอารมณ์ไม่ดีตั้งแต่เช้า

และเมื่อเข้าไปในห้องประธานใหญ่ก็เห็นอีกฝ่ายมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างมากจริง ๆ

“เรียกผมเหรอครับ”

“กินข้าวเข้ามาหรือยัง”

“ครับ กินซูปถั่วงอกมาจนอิ่มแล้วครับ”

“ดีมาก ต้องกินมือเช้าให้เต็มที่ถึงจะมีชีวิตชีวาตลอดทั้งวัน”

“ผมจะจำไว้ครับ”

“ได้ยินเรื่องฮยอนจินการผลิตบ้างไหม”

เนื่องจากช่วงนี้ท่านประธานใหญ่ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับฮยอนจินการผลิตแม้แต่หน่อย แท้จริงไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก

เขาเพียงแค่อ้างตามองสงครามการซื้อขายเหมือนโอบอลต์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในสัปดาห์หน้าเท่านั้น

“ยังไม่ได้ยินเรื่องอะไรเลยครับ”

“ทำไมล่ะ ตอนนีฮยอนจินการผลิตน่าเบื่อแล้วหรือไง”

การถามว่าน่าเบื่อแล้วหรือไงนั้น ก็คือถามว่าไม่สนใจขายอนจินการผลิตแล้ว
อย่างนั้นหรือ

“ไม่ใช่ครับ ผมจำคำพูดของท่านประธานใหญ่ได้ว่าถ้าพยายามผืนทำอะไร
อาจจะสร้างผลเสีย ก็เลยรอเวลาอยู่ครับ”

ประธานใหญ่อิมซางโฮพยักหน้า

“นั่นเป็นท่าทีที่ดี แต่แกล้มไม่ควรลดความระมัดระวังตัว พวกแมลงตั้งหนวด
ขึ้นตลอดก็เพื่อความอยู่รอด แกล้มควรจำไว้ว่าแมลงที่ตั้งหนวดไม่ได้มักจะไม่วอดชีวิต”

“ครับ คุณตา ผมจะจำใส่ใจไว้ครับ”

แทมินกัมศิระชะลงโดยไม่แก้ตัวใดๆ

เพราะรู้ว่าตาเกลียดการปิดความรับผิดชอบด้วยคำแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้น

“ฉันได้ยินมาว่าขายอนจินการผลิตจะไม่เข้าร่วมการประมูลเหมืองโคบอลต์
อะไรนั้นแล้ว...แกล้มได้ยินเรื่องนี้เลยหรือไง”

แทมินหูฟังขึ้นมาทันที ก่อนจะนึกถึงสายโทร. เข้าจากอดีตกรรมการผู้จัดการ
ยางซอลก็เมื่อเย็นวานนี้ ซึ่งเขาตอบปิดไปว่าไม่วางเมื่อได้ยินอีกฝ่ายถามว่าขอเวลา
สักครู่ได้หรือไม่ มีเรื่องสำคัญจะมาคุยด้วย

ถึงจะเคยพบกันสองสามครั้งหลังฝ่ายนั้นออกจากบริษัท แต่การพบกัน
ก็ไม่ค่อยมีเรื่องน่ารับฟังเท่าไร ยางซอลก็เอาแต่ขอความช่วยเหลือ เขาจึง
ไม่คิดว่าการติดต่อมาเมื่อวานจะมีเรื่องสำคัญ

“เรื่องจริงหรือครับ”

ประธานใหญ่อิมซางโฮจ้องแทมินอยู่สักพักก่อนพูด

“ตอนแม่แกลเพิ่งคลอดออกมานะน่าเอ็นดูมาก พอโตขึ้นมาหน่อยก็น่ารัก
แถมยังพูดเก่ง แคมองฉันก็มีความสุขแล้ว”

เขารู้เรื่องนี้ดีเพราะได้ยินมาบอຍว่าตาเอ็นดูแม่มาก

ทว่าคำพูดต่อมาไม่ได้เป็นไปในแง่ดี

“ฉันเลยเลี้ยงแม่แกลมาแบบผิดๆ เพราะโดนเลี้ยงแบบตามใจเกินเหตุ
จนนึกว่าตัวเองสูงส่งลุ่มมั่ง ถึงไม่รู้จักให้เกียรติคนอื่น แค่อารมณ์ไม่ดีนิดๆ หน่อยๆ
ไม่ว่าจะเป็นพนักงานเก่าแก่ก็มีความสามารถแค่ไหน แม่แกลก็มักจะกดหัวดูถูก
เป็นประจำ”

“ครับ...”

“แกเป็นแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่า”

“แหมมินรีบโบกมือปฏิเสธอย่างลนลาน

“ไม่ใช่ครับ”

“เอาอะไรมาไม่ใช่ ไม่งั้นทำไมยางชอลก็ถึงไม่บอกแกเรื่องที่มันเอามาบอกฉัน!”

ประธานใหญ่อิมซางโฮตวาดเสียงดัง

เรื่องที่แหมมินควรจะให้ความสำคัญที่สุดคืออารมณ์ของตาในตอนนี่ แต่ความโกรธที่มีต่ออดีตกรรมการผู้จัดการยางชอลก็ก็มากขึ้นจนไม่อาจปล่อยผ่านเช่นกัน

ถ้าเป็นเรื่องสำคัญระดับนี้นักน่าจะบอกตั้งแต่ตอนโทรมาได้ไม่ใช่หรือ

แหมมินหงุดหงิดมาก เพราะผู้ต้องหาคดีล่วงละเมิดทางเพศคนหนึ่งทำให้เขาต้องเผชิญเหตุการณ์แบบนี้ แต่ก็ไม่มีอะไรจะแก้ตัว เพราะตอนกรรมการผู้จัดการใหญ่ยางชอลก็ถูกไล่ออก รวมถึงช่วงหลังจากนั้น แม่เขาถูกเหยียดหยามอีกฝ่ายเสียจมดินให้เห็นชัด ๆ กับตา

และนอกจากจะไม่ห้ามแล้ว เขายังยื่นผลสมโรงเห็บแหมมอยู่ข้าง ๆ แน่نونว่าฝ่ายนั้นคงไม่รู้สึกรู้ชาติด้วยอยู่แล้ว

“ขอโทษครับ”

“เพราะกรรมการผู้จัดการใหญ่ยางชอลก็ไล่ออกจากตำแหน่งก็เลยดูเหมือนเป็นคนไร้ค่ามันหรือ ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือไง ว่าทำไมถึงออกปากสัญญาว่าจะช่วยเหลือคนที่โดนไล่ออกเพราะเรื่องแบบนี้มันจำเป็นต้องเข้า ๆ ออก ๆ สำนักงานอัยการเป็นว่าเล่นให้มานั่งตำแหน่งเป็นถึงที่ปรึกษา แกลืมไปแล้วหรือ!”

ประธานใหญ่อิมซางโฮตบโตะดังปัง

แม้ในเวลาปกติจะดูไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง แต่เวลาโกรธกลับแรงเยอะมาก

“ขอโทษครับ”

“ถ้าจะเหยียบก็เหยียบให้มิด เหยียบจนมันไม่กล้าโง่หัวขึ้นมา ทำให้มันเห็นแค่เงาแกก็ตัวสั่น หรือถ้าไม่มีปัญญาทำแบบนี้ก็เก็บไว้ข้างตัวซะ แต่ถ้าแกทำไม่ได้สักอย่างก็เลิกฝันจะเป็นเจ้าของกูรับได้เลย”

นั่นเป็นคำพูดที่เขาไม่มีทางยอมรับได้เด็ดขาด

“ผมจะปรับปรุงตัวครับ”

“อะแฮ่ม...”

ประธานใหญ่อิมซางโฮกระแอมพร้อมทำสีหน้าไม่สบายใจ

“มันบอกว่าชยอนจินการผลิตจะยกเลิกการประมูลเหมืองโคบอลต์ แล้วเอาเงินก้อนนั้นไปลงทุนในบริษัทเซมิคอนดักเตอร์”

ความคิดแรกที่เข้ามาในหัวแทมินหลังได้ยินเรื่องนี้คือ อดีตกรรมการผู้จัดการใหญ่ซอลกีส่งต่อข่าวเท็จให้ท่านประธานใหญ่ เพราะเรื่องนี้ไม่สมเหตุสมผลเกินไป

การลงทุนในบริษัทเซมิคอนดักเตอร์นั้น ต่อให้เป็นธนาคารเพื่อการลงทุน โดยเฉพาะหรือกองทุนหุ้นนอกตลาดก็ไม่ใช่ว่าทำกันได้ง่ายๆ ดังนั้นการบอกว่าบริษัทที่อย่างมากก็เคยลงทุนแค่ด้านทรัพยากรจะมาลงทุนในบริษัทเซมิคอนดักเตอร์จึงเป็นเรื่องไร้สาระ

“เขาบอกหรือเปล่าครับว่าได้ข้อมูลมาจากไหน นี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อมาก...”

“เห็นว่าซงจูซอนเป็นคนบอกมา”

“รองประธานซงจูซอนหรือครับ”

เกือบย้อนถามแล้วว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า แต่ก็ห้ามปากไว้ได้ทัน เพราะไม่ควรถามอะไรไร้สาระลดคุณค่าตัวเอง

“คิดว่าจะเล่าเรื่องที่ไม่มีมูลหรือไง”

“ไม่น่าใช่ครับ”

“ถ้างั้นตอนนี้แกคิดอะไรอยู่”

“...”

แทมินไม่ตอบ เขานิ่งคิด

ยกเลิกการประมูลหรือก่อกวนจริงๆนั้นหรือ

ถึงแม้รองประธานซงจูซอนจะเป็นคนพูดเอง แต่ก็ยังไม่แน่ชัดว่ายกเลิกจริงๆ หรือว่าแค่ตั้งใจแสดงท่าทีแบบนี้บอกมาให้เห็นกันแน่

หากเชื่อคำพูดนั้นแล้วเซวอนเสนอราคาประมูลต่ำลง ชยอนจินการผลิตก็จะซื้อกิจการหรือก่อกวนได้ถูกกว่าราคาประมูลที่คาดการณ์ไว้

แต่ถ้าเกิดเป็นเรื่องจริงล่ะ

ก็เท่ากับว่าขายอนจินการผลิตยิงลูกโทษพลาดจนตกลงไปในขุมนรกเอง เพราะต่อให้หุ้มหนึ่งล้านล้านกับบริษัทเซมิคอนดักเตอร์แล้วผลลัพธ์ออกมาดี แต่ก็ต้องลิ่งไปลิ่งมาอยู่บนผืนดินว่างเปล่าอย่างน้อยสามปี

“เขาได้บอกไหมครับว่าบริษัทเซมิคอนดักเตอร์นั่นคือบริษัทไหน”

“อืม บอกมาสองสามบริษัท”

ถ้าถึงขั้นมีข้อมูลชื่อบริษัทออกมาแล้ว ก็แสดงว่าอาจจะคิดอย่างจริงจัง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ก็ทำได้ดีมาตลอด แต่อยู่ ๆ กลับเดินตกท่อเองนี่นะ เป็นไปได้หรือ

“ไม่ว่ายังไงก็เป็นเรื่องที่เชื่อยากนะครับ”

“ฉันเองก็ยังไม่ได้เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แต่ก็ควรจะสังเกตความเคลื่อนไหวของการลงทุนภายในบริษัท ที่ฉันยอมปล่อยให้ขายอนจินการผลิตไว้เฉยๆ เพราะเห็นว่าทำได้ดีด้วยตัวเอง ไม่ใช่เพราะต้องการเห็นพวกนั้นเอาเงินกู้มาถลุงในที่ที่ไม่ควร!”

“ถ้าเรื่องนี้เป็นความจริง เราจะปล่อยไว้ไม่ได้แน่ครับ”

“ถ้าปล่อยไว้ไม่ได้แล้วจะไปทำกว้างใส่พวกนั้นหรือไง”

ทำไมตาถึงถามเขาอย่างนั้นล่ะ

เขาไม่ใช่ประธานใหญ่ของกรุป เป็นแค่ผู้จัดการฝ่ายวางแผนการบริหาร ไม่อาจตะโกนใส่หน้าใส่ไม้ที่เป็นประธานบริษัทในเครือได้อยู่แล้ว

“แน่นอนว่าต้องให้คุณตาเรียกตัวมาต่าหนิ...”

“ต่าหนิว่าอะไร ลงทุนไม่สมเหตุผลสมผลหรือ คนที่ใช้ทั้งชีวิตกับการดูแลเรื่องอย่างฉันจะรู้อะไรเกี่ยวกับเซมิคอนดักเตอร์ อีกอย่าง พวกนั้นก็ยังไม่ได้ลงเงินไปด้วยซ้ำ เรื่องยกเลิกประมุขก็ยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ แกจะให้ฉันเรียกลูกสะใภ้ที่กำลังยุ่งมาทำให้ตัวเองกลายเป็นตัวตลกหรือไง”

แทมมินเค้นสมองคิดสุดความสามารถ

แล้วก็พบคำตอบที่ต่าหนิจะต้องการ

“ตอนนี้ควรประเมินบริษัทเซมิคอนดักเตอร์นั้นอย่างละเอียด แล้วพอขายอนจินการผลิตตัดสินใจลงทุน เราก็จะประกาศว่ามันเป็นการลงทุนที่ผิดพลาด

ครั้งใหญ่ของประธานบริษัท”

“แล้ว?”

“ผมจะยื่นมติปลดประธานบริษัทครับ”

เวลานั้นประธานใหญ่อิมซางโฮถึงพยักหน้าอย่างผ่อนคลาย

“จำไว้ให้ดี เลือที่คอยชุ่มเงียบแล้วขยำคอในชั่วพริบตาต่างหากถึงจะน่ากลัว ส่วนลูกหมาที่เอาแต่เห่าตลอดเวลาแค่ได้ยินเสียงคนเดินผ่านนะ ไม่น่ากลัวสักนิด”

“ผมจะจำไว้ครับ”

“แล้วก็...ยางซอลกีนะ ไม่ต้องไปอารมณ์เสียใส่มันหรอก”

“ครับ?”

“ถ้าแกแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของแกได้ เจ้านั้นก็จะวิ่งจากโซลมาถึงที่นี่เพื่อรายงานทุกอย่างเอง มันเป็นคนมีประสบการณ์ รู้จักคนมาก เพราะฉะนั้นพิจารณาให้ดีแล้วเก็บเอาไว้”

“รับทราบครับ”

“ออกไปได้แล้ว”

แทมินโค้งศีรษะให้แล้วเดินออกจากห้องไป

ประธานใหญ่อิมซางโฮมองประตูอยู่สักพัก ก่อนจะส่ายหน้าแล้วเบนสายตาไปทางนอกหน้าต่างที่มองเห็นอยู่ต่อเรือ

หนักใจที่ยังต้องมาคอยบอกคอยสอนทีละอย่าง

กังวลกับนิสัยที่ใจร้อนและใจแคบเหมือนคนเป็นแม่

ยิ่งไปกว่านั้นคือไม่ได้มีอำนาจพอจะควบคุมคนให้อยู่ในกำมือ จนเป็นห่วงว่าถ้าไม่มีตาคนนี่แล้วจะบริหารกรู๊ปได้ดีหรือเปล่า

ส่วนยางซอลกี ต่อให้เจ้านั้นจะเป็นคนบกพร่องแค่ไหน แทมินก็ควรรู้ว่ามันเป็นเพราะตัวเองถึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเอามันมาไว้ข้างตัว แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่รู้เรื่องนั้นด้วยซ้ำ...

“จึ๊ๆ...”

ประธานใหญ่อิมซางโฮครุ่นคิดอย่างกังวล

“สุขเหยื่อแล้ว”

หัวหน้าฝ่ายคังโนซิกพูดด้วยสีหน้าหม่นหมอง
ของสุนเหมือนจะเข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงทำหน้าที่สลด

เพราะคิดว่ารองประธานคงจะไม่แพร่กระจายความลับของบริษัทสู่ภายนอก
แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อผลลัพธ์ออกมาแบบนี้

“เกิดอะไรขึ้นครับ”

“ทั้งสองบริษัทบอกว่าได้รับข้อเสนอการลงทุน แล้วกองทุนหุ้นนอกตลาด
ที่เสนอลงทุนให้ทั้งสองแห่งก็คือโกลเด้นบริดจ์”

“แล้วหัวหน้าฝ่ายบอกทางนั้นว่ายังไงครับ”

“ฉันเลยบอกว่าในเมื่อเป็นแบบนี้แล้วก็ให้ลองพยายามจนกว่าจะได้รับ
เงินลงทุนดู ยังไงบริษัทเหล่านั้นก็กระสับกระส่ายเพราะหากลงทุนไม่ได้อยู่แล้ว
การมีกองทุนหุ้นนอกตลาดที่มีทุนหนาเย็นจุมุกเข้ามา ก็ถือเป็นโอกาสพอดีนี้”

“หวังว่าพวกเขาจะได้รับการลงทุนที่ดีนะครับ”

“ในใจฉันก็คิดอย่างนั้น แต่มันจะเวิร์กหรือ ฉันว่าคงจะแค่เข้ามาดูตลาดเลา
อย่างเดียวแล้วถอย แต่ถึงยังไงก็อ้างเรื่อง AMA ซิสเต็มได้ได้อยู่”

‘AMA ซิสเต็ม’ คือบริษัทออกแบบเซมิคอนดักเตอร์ที่ก่อตั้งโดยคิมฮักซู
แฟนหนุ่มของทีอปสตาร์อย่างซอกออิน

“ถ้าฉันพักเรื่องรองประธานไว้ก่อน...เราควรลงทุนประมาณไหนถึงจะ
เหมาะสมครับ”

“การลงทุนครั้งแรกทำให้มีเงินล้าน การลงทุนครั้งต่อไปตั้งไว้ที่ประมาณ
แสนล้าน นี่ยังไม่ได้กำหนดราคาแน่นอน แต่...เราจำเป็นต้องลงทุนเรื่องนี้จริงๆ
เงินหรือ”

“ไม่ควรหรือครับ”

“ฉันไม่ได้ถามเพราะจะคัดค้าน แต่อยากรู้ว่านายมั่นใจมากแค่ไหน”

ฝ่ายวางแผนและประสานงานใช้ความพยายามอย่างมากกับเรื่องตัดสินใจ
ลงทุนใน AMA ซิสเต็มครั้งนี้

แน่นอนว่านอกจากโครงสร้างทางการเงินแล้ว ยังต้องตรวจสอบความ
สามารถทางธุรกิจกับทักษะทางเทคนิคที่มีอยู่เดิม รวมถึงช่องทางการจัดจำหน่าย

และรายชื่อบุคลากรหลังลงทุนด้วย แต่ข้อสรุปของผลลัพธ์ที่ได้จากการพิจารณาทุก ๆ อย่างแล้วคือ ‘ยังไม่แน่ใจ’

แม้จะเห็นได้ชัดว่ามีทักษะทางเทคนิคที่ดีและความสามารถของเจ้าของบริษัทก็ยอดเยี่ยม แต่เนื่องจากยังไม่ใช้บริษัทที่มีผลการดำเนินงานชัดเจน จึงยากจะให้คำยืนยันว่าควรค่าแก่การลงทุน

แต่ถึงอย่างนั้นหัวหน้าฝ่ายค้งก็ไม่ได้คัดค้านการลงทุนอย่างแข็งขัน เพราะเทียบกับบริษัทเซมิคอนดักเตอร์แล้วถือว่าใช้เงินลงทุนไม่มาก และหากประสบความสำเร็จก็จะทำเงินได้มากกว่าเงินลงทุนร้อยเท่าพันเท่า

“ผมแคร์รู้สึกอย่างนั้นนะครับ ว่าบริษัทนี้น่าจะไปได้ดีจริง ๆ”

“ถ้าหัวหน้าแผนกชเวทุดอย่างนั้นก็ตามนั้นแหละ...”

คราวนี้หัวหน้าฝ่ายโกซิงฮยอน...ไม่สิ ตอนนี้ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการฝ่ายโครงการพิเศษแล้วพูดขึ้นมาหลังจากนั่งฟังมานาน

“ถ้าอย่างมากที่สุดแค่แสนล้าน นั่นก็หมายความว่าพวกเราเอาเงินทุนมาใช้ได้เกือบทั้งหมดเลยนะสิ”

“ดีล่ะครับ”

“สัญญาอยู่ในขั้นตอนสุดท้ายแล้ว ถึงจะต้องลองเจรจา แต่ยอดเงินไม่ได้สูงมาก คิดว่าอีกไม่นานก็คงจะเรียบร้อย เพราะมีเงินสี่แสนล้านที่กู่มาเป็นหลักประกันส่วนหนึ่งแล้ว ฤงเงินเราเลยแน่นมาก”

“อืม...”

ตอนนี้งานใหญ่ใกล้เข้ามาแล้วจริง ๆ

กรรมการผู้จัดการโกเอ่ยถาม

“ธนาคารชินยองว่ายังไงบ้าง”

“เห็นบอกว่าอยู่ระหว่างก้วนซื้อผ่านช่องทางต่าง ๆ ครับ ธนาคารชินยองชินยองหลักทรัพย์ฯ แล้วก็ชินยองประกันชีวิต แต่ละแห่งต่างก้วนซื้อกันมาเกือบห้าเปอร์เซ็นต์แล้ว ดังนั้นในวันปฏิวัติ อย่างน้อย ๆ ก็น่าจะซื้อมาได้ถึงสิบแปดเปอร์เซ็นต์ครับ”

“นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ราคาหุ้นฮยอนจินการทองเที่ยวค่อย ๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ฉันคิดว่ายังไงฮยอนจินการทองเที่ยวก็ต้องเอะใจ...”

“ถึงจะอะใจ แต่ก็คงคิดไม่ถึงว่าจะมีเจตนาเพื่อแย่งอำนาจบริหารหรอกครับ”

“นั่นก็จริง เพราะไม่ใช่กองทุนหุ้นนอกตลาด แต่เป็นการกว้านซื้อจากสถาบันการเงินประเภทที่หนึ่ง เห็นแล้วใครจะคิดว่านั้นคืออัครวินด้าที่มาช่วยรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรกันละ แต่ถ้าเกิดตั้งคำถามไปทางชินยองไฟแนนเชียลกรุ๊ป จะให้ทางนั้นช่วยตอบให้ก็เป็นเรื่องยากไม่ใช่หรือ เพราะไม่ว่าจะตอบยังไงก็ต้องโกหกทั้งนั้น”

“เรื่องนั้นเดี๋ยวทางนั้นจะจัดการเองครับ”

เมื่อยองฮุนพูดอย่างนั้น กรรมการผู้จัดการโกก็เลิกกังวลทันที อย่างไรก็ตาม ถ้ากว้านซื้อหุ้นได้ง่ายดายถึงขั้นนั้น เรื่องราวก็ง่ายขึ้นมาก เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันดีภายในตลาดหุ้นว่าสถานการณ์การเงินของฮยอนจินการท่องเที่ยวแย่จากการซื้อกิจการโรงแรมเกินกำลัง ดังนั้นเมื่อดูจากราคาหุ้นที่ถูกกดต่ำและแนวโน้มการขายที่สูงแล้ว ต่อให้ราคาหุ้นจะปรับขึ้นก็ไม่กระทบกระเทือนแนวโน้มการซื้อมากนัก

เรียกว่าเรื่องราวง่ายเกินไปจนรู้สึกกระวนกระวายได้ไหมนะ

“ฮู้ว...ตื่นเต้นแฮะ”

“ทุกอย่างจะราบรื่นครับ”

“อืม ฟรุ้งนี่เข้าฉันนัดพบกับประธานธนาคารออมทรัพย์โกซงที่ถือหุ้นฮยอนจินการท่องเที่ยวอยู่สามเปอร์เซ็นต์ จะเริ่มตั้งแต่ตรงนั้น”

กรรมการผู้จัดการโกลูบต้นขาตัวเองเพื่อคลายความรู้สึกตึงเครียด

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ดูเหมือนความรู้สึกนี้จะไม่คลายลงง่าย ๆ จนกว่าการต่อสู้ที่ดำเนินอยู่จะจบลง

83

ฤดูหนาวก็โหดร้าย [3]

สี่วันต่อมา ณ ห้องประชุมชั้นลิบห้า

[ขยอนจินการผลิตล้มเลิกการซื้อกิจการพรีอกเซีย?

ข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วตลาดหลักทรัพย์ว่าขยอนจินการผลิตจะยกเลิกการประมูลกิจการเหมืองโคบอลต์ของออสเตรเลียอย่างพรีอกเซีย เนื่องจากเซวอนอินเตอร์เนชั่นแนลและกองทุนหุ้นนอกตลาดโกลเด้นบริดจ์เข้าร่วมการประมูลครั้งนี้อย่างกะทันหัน จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าราคาซื้อกิจการจะสูงกว่าที่คาดการณ์ไว้ ทำให้ข่าวลือเรื่องการยกเลิกค่อนข้างน่าเชื่อถือมากที่สุดทีเดียว แต่เจ้าหน้าที่ของขยอนจินการผลิตปฏิเสธข่าวลือดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง บอกว่ายังมีกลุ่มพนักงานคอยเตรียมการประมูลอยู่ในออสเตรเลีย...]

ยองฮุนเช็กขาวของเช้าวันนี้ด้วยโทรศัพท์มือถือก่อนจะพบกับกรรมการผู้จัดการโก

“ข่าวออกมาช้ากว่าที่คิดนะครับเนี่ย”

เขานึกว่าข่าวลือจะแพร่กระจายทั่วตลาดหลักทรัพย์ทันทีหลังจากรองประธานปล่อยข่าวออกไป แต่สุดท้ายกลับมาเป็นข่าวเอาตอนนี้ที่ใกล้จะถึงการประมูลในอีกไม่กี่วัน

“เพราะไม่จำเป็นต้องปล่อยข่าวลือไง ตอนนี่คงแค่อยากรู้ว่าสถานการณ์ฝั่งพวกเราเป็นยังไงก็เลยปล่อยมาหยั่งเชิง”

“รองประธานเป็นยังไงบ้างครับ”

เมื่อได้ยินคำถามของยองฮุน หัวหน้าฝ่ายคังโนซิกก็เอียงศีรษะคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูด

“เมื่อวานเข้ามาทำงานปุ๊บก็ไปพักผ่อนในห้องชานาห์ทันที พอขึ้นมาตอนบ่ายก็บอกว่าแค่ไปฆ่าเวลาเฉยๆ ดูเหมือนสูญเสียความตั้งใจไปแล้ว”

ยองฮุนส่ายหน้า

“ไม่ได้สูญเสียความตั้งใจหรอกครับ”

“ถ้างั้น?”

“เพราะตอนนี้ตัวเองไม่มีงานต้องทำแล้วก็เลยเก็บแรงเอาไว้ ว่ากันว่าพอคนเราอายุมากขึ้น เวลาจจดจ่อกับเรื่องเรื่องหนึ่งจะสิ้นเปลืองพลังใจมาก ก็เลยเตรียมตัวให้พร้อมไว้เพื่อปล่อยพลังทั้งหมดออกมาทันทีที่ตัวเองต้องเคลื่อนไหวเข้าไปในโซนที่จะยอมสละตำแหน่งของตัวเองเพราะเรื่องแค่นี้หรอกครับ”

หัวหน้าฝ่ายคังโนซิกถามด้วยสีหน้าบ่งบอกว่าไม่เข้าใจ

“นายรู้จักเขาดีขนาดนั้นได้ยังไง ฉันรู้จักรองประธานมาเกือบยี่สิบปีแล้วยังไม่คิดแบบนี้เลยนะ หัวหน้าแผนกชเวเคยเจอรองประธานแต่ไม่ก็ชั่วโม่งเองไม่ใช่เหรอ”

“ถึงจะเจอกันแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ผมก็ทำความเข้าใจผู้คนได้ลึกซึ้งครับ ดังนั้นการ์ดห้ามตกนะครับ”

“ฉันเก็บความลับอย่างเคร่งครัดนะ ไม่ต้องห่วง”

หัวหน้าฝ่ายคังโนซิกเพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันก่อนว่า TFT เขตบงซอนคือหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นเพื่ออะไร

ความตกใจในเวลานั้นน่าจะเป็นเรื่องซ็อกที่สุดนับตั้งแต่เข้ามาทำงานในบริษัท บางทีถ้าได้ฟังเรื่องที่ สส.โจแจมินถึงขั้นมอบสิทธิการก่อสร้างคอนโดเขตบงซอนที่ตั้งเป้าไว้บ่งหน้าเฉยๆ อาจจะตกใจมากกว่านี้ แต่ข้อเท็จจริงเรื่องนั้นไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการซื้อกิจการครั้งนี้ ยองฮุนเลยไม่ได้พูดถึง

ด้วยเหตุนี้หัวหน้าฝ่ายคังโนซิกจึงเข้าใจว่า TFT เขตบงซอนเป็นแค่องค์กรที่ตั้งไว้บ่งหน้าแค่นั้นจริงๆ

“อดทนอีกแค่ไม่กี่วันเท่านั้นครับ”

“ยังไงฉันก็ยุ่งกับการลงทุนของ AMA ชีสเต็มอย่างเดียวอยู่แล้ว เรื่องอื่นแค่คอยจับตามองก็พอ”

“นั่นเป็นเพราะหัวหน้าฝ่ายช่วยจัดการเรื่องเหมืองถ่านหินเป็นอย่างดีไงครับ”

“ฉันจัดการเธอ หัวหน้าแผนกขเวเป็นคนจัดการ ส่วนฉันแค่ล้างจานเท่านั้นแหละ”

ผ่านไปไม่ทันถึงหนึ่งสัปดาห์หลังกลับมาจากการทำงานที่ประเทศจีน เหมืองถ่านหินก็เริ่มดำเนินการตามปกติอีกครั้ง

เขาคิดว่าอย่างน้อยถ้าผ่านพ้นช่วงต้นปีหน้าไปแล้ว งานก็คงจะกลับสู่สภาพปกติ แต่ก็ถือว่าโชคดีที่เริ่มกลับมาดำเนินการได้ ทำให้ราคาหุ้นที่เคยตกพื้นก็กลับสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว

“ฝ่ายขายทำงานกันหนักมาก ผมว่าควรต้องจัดงานกินเลี้ยงให้แล้วหรือเปล่าครับ”

ถ่านหินที่ต้องส่งให้ท่าเรืออินซอนหยุดชะงัก แต่ฝ่ายขายก็วิ่งเต้นหาจนรอดพ้นจากวิกฤตได้ด้วยดี

“กรรมการผู้จัดการพักผ่อนก็ยังไม่ได้อะไรรับตำแหน่งเหมือนกัน เพราะมัวแต่่วนกับเรื่องถ่านหิน ไหนๆเรื่องราวก็ผ่านไปได้ด้วยดีแล้ว จัดงานเลี้ยงขอบคุณร่วมกับงานฉลองการเลื่อนตำแหน่งของกรรมการผู้จัดการพักไปพร้อมกันเลยก็ได้ ฉันเข้าใจว่านายอยากจัดงานกินเลี้ยงให้ แต่ใกล้ถึงเวลาซื้อกิจการขายอนจินการทองเที่ยวแล้ว เราควรจะไปทักสเฉพาะงานของเราดีกว่า”

ยองฮุนคิดว่านั่นเป็นคำพูดที่ถูกต้อง

“รับทราบครับ เอาตามนั้นเลยครับ”

“แล้วท่านประธานเป็นยังไงบ้าง”

“ดูเหมือนจะคิดมากกับหลายๆ เรื่องครับ สีหน้าไม่ค่อยสดใสเท่าไร”

“อืม...ก็เหนื่อยอยู่แล้ว ถ้าเป็นฉันคงนอนไม่หลับทั้งคืนด้วยซ้ำ”

“แต่ถึงอย่างนั้นท่านประธานก็อดทนได้ดีเกินคาดนะครับ”

“เรื่องนั้นน่าแปลกใจอยู่ ฉันไม่เห็นว่าท่านประธานจะเป็นคนมีความมุ่งมั่นขนาดนั้น ถึงขั้นกล้าคิดหักหลังท่านประธานใหญ่แล้วรวบกินบริษัทในเครือ”

กรรมการผู้จัดการโกธามขึ้น

“จะทำยังไงกับพวกพนักงานที่อยู่ออสเตรเลียล่ะ”

“ถ้าสั่งให้กลับมาก่อนการประมูลไม่กี่วัน ทางนั้นคงจะจับพิรุฑ์ได้ทันทีครับ
สั่งให้เที่ยวพักผ่อนสบายๆ แล้วค่อยกลับดีกว่า แล้วก็ส่งพนักงานสองสามคน
ไปสถานที่ประมูลไว้คอยสังเกตการณ์”

“คงต้องเป็นอย่างนั้นสินะ”

“ผลการว่านซื้อจะเป็นยังไงครับ”

“ถ้าขินยอมไฟแนนเซียลกว่านซื้อได้สำเร็จครบตามคาดการณ์ รวมทั้ง
ของกลุ่มผู้ถือหุ้นที่เรารู้จักที่ซื้อเพิ่มเติมแล้ว ฉันคิดว่าน่าจะได้เกือบๆ ถึงห้าสิบล
เปอร์เซ็นต์ เพราะหุ้นฮายอนจินการท่องเที่ยวที่ใช้แลกเปลี่ยนกับเงินสดสองแสนล้าน
ก่อนหน้านี้เยอะมาก”

“กลุ่มผู้ถือหุ้นจะเก็บความลับได้ดีหรือเปล่าครับ”

“ฉันตกลงไว้ว่าจะให้สามเท่าของราคาตลาด เพราะดีลผ่านการซื้อขาย
นอกเวลาทำการ ถ้าพวกเขาไม่ยอมรักษาความลับเอาไว้จนถึงวันนั้นก็งั้นกิน
กำไรสามเท่าไม่ได้ ส่วนหนึ่งที่ผมมั่นใจได้ก็มีหุ้นของธนาคารออมทรัพย์โกของ
สามเปอร์เซ็นต์ โดวอนซีเมนต์หนึ่งจุดห้าเปอร์เซ็นต์ รวมถึงขาใหญ่ที่มีชื่อเสียง
ในตลาดเงินกู้นอกระบบของดงอย่างคุณยูจึรึนอีกสองเปอร์เซ็นต์ นอกเหนือ
จากนั้นยังมีการตกลงซื้อแล้วสัญญาไว้ว่าจะให้ราคาเพิ่มสามถึงห้าเท่า”

“เยี่ยมเลยครับ”

“แต่คุณยูจึรึนค่อนข้างยุ่งยากนิดหน่อย เพราะเธอไม่ใช่ระดับธรรมดาๆ
ทั้งยังเรื่องมากกว่าที่คิด”

“ให้เพิ่มสามเท่าก็ยังยุ่งยากเธอครับ”

“ไม่ใช่เพราะราคาหรอก ปัญหาคือมีเงื่อนไขแปลกๆ”

“เงื่อนไขแปลกงั้นเธอ”

“เธอบอกว่าอยากพบท่านประธาน เพราะอยากฟังว่ากำลังคิดอะไรอยู่”

“แล้วยังไงต่อครับ”

“ฉันก็บอกว่าเจอตอนนี้น่าจะยาก เตี่ยพอจบเรื่องแล้วจะนัดให้ เธอก็เลย
ยอมรับปาก”

“น่าสงสัยจังครับ”

“ฉันก็คิดงั้นเหมือนกัน แต่ทางนั้นบอกว่ารายงานท่านประธานไปได้ยิวก็รู้
ฉันเองก็สงสัยว่าผู้หญิงที่มีอำนาจในมือสองคนมาเจอกันแล้วจะคุยอะไรกัน”

“แต่ถึงยังไงเรื่องราวก็เรียบร้อยดีนะครับ”

“ส่วนที่เหลือคือหลักทรัพย์จัดการกองทุนฟิเดลลิตี้ที่ถือหุ้นอยู่สองจุดสาม
เปอร์เซ็นต์...พอคิดว่าซื้อไอเอสเอเซียของฟิเดลลิตี้ที่ญี่ปุ่น แต่จะกลับมาพรั่งนี้
ถ้าจัดการได้ราบรื่นดีก็น่าจะรับประกันห้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้ไม่ยาก”

“เขาจะโอนหุ้นให้เราเถอะครับ”

“ต่อให้ไม่ยอมโอนก็แค่ช่วยเขียนเอกสารมอบอำนาจว่าสนับสนุนฝ่ายเราก็พอ
แต่ถ้าบอกว่าเพิ่มให้สามเท่าก็น่าจะยอมโอนให้นะ”

“เดี๋ยวเจอกันก็คงรู้ใช่ไหมครับ”

ใจจริงเขาอยากไปด้วยเพื่อคอยช่วยเหลือสนับสนุน แต่ตัวเองไม่อาจจัดการ
งานได้ทุกอย่างจึงคิดว่าไม่ควรทำแบบนั้น

เพราะถึงอย่างไรทุกคนตรงนี้ก็ล้วนเป็นคนฉลาดและมีความสามารถมากกว่า
เขาอยู่แล้ว เพราะอย่างนั้นพวกเขาคงจะทำได้ดี

ณ ห้องประธานบริษัทฮยอนจินการท่องเที่ยว

ประธานอิมจีอินกำลังนั่งจิบชาแดงอย่างผ่อนคลายขณะดูข่าวเศรษฐกิจ
ในที่นี้

ความจริงประธานอิมไม่ได้ดูเพราะสนใจข่าวเศรษฐกิจ แต่ระหว่างนั่ง
ตำแหน่งประธานบริษัทจำเป็นต้องรู้ความเป็นไปของเศรษฐกิจบ้างจึงต้องบังคับ
ตัวเองให้ดู

ถึงอย่างนั้นจากบรรดาช่องเศรษฐกิจทั้งหลายก็มีช่องที่เธอดูอย่างเพลิดเพลิน
นั่นคือรายการที่ผู้ชมจะได้รับคำปรึกษาโดยตรงจากผู้เชี่ยวชาญผ่านทางโทรศัพท์
เวลาที่มีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์หรือหุ้น

บางคนกู้เงินก้อนหนึ่งมาซื้อคอนโด แต่ก็กลุ่มใจเพราะราคาคอนโดไม่ขึ้น
เลย หรือบางคนซื้อหุ้นมาลั๊กพักแต่ราคาตกจนเครียด เธอดูเพลินจนไม่รู้เลยว่า
เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว

วันนี้ก็เช่นกัน เรื่องราวน่าเศร้าเหล่านั้นยังคงดำเนินต่อไป

“เรื่องต่อไปที่ขอรับคำปรึกษาคือคนที่ส่งคำถามมาว่า หุ่นของฉันที่ผูกอยู่กับ
ฮยอนจินการทองเที่ยว ตอนนี้อายได้หรือยังคะนั่นเองครับ สวัสดีครับ...”

ประธานอิมจ็อนโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างสนใจเมื่อได้ยินว่าวันนี้มีเรื่องเกี่ยวกับ
บริษัทตัวเอง

สองสามสัปดาห์ที่ผ่านมาราคาหุ้นที่เคยชะลอตัวอย่างต่อเนื่องมาตลอด
หลายปีค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อย ดังนั้นช่วงนี้ประธานอิมเองก็รับรู้ว่าการลงทุนกำลัง
เพิ่มขึ้นและคิดว่าเป็นเรื่องที่ดี

“สวัสดีค่ะ ฉันคิมซุนอก เป็นแม่บ้านที่อาศัยอยู่ในย่านจุงรังค่ะ”

“เห็นว่าผูกหุ่นไว้กับฮยอนจินการทองเที่ยวหรือครับ ลงทุนไว้นานแค่ไหน
แล้วครับ”

“เมื่อสามปีก่อนมีคนแนะนำหุ้นโรงแรมให้ค่ะ ไม่ต้องแข่งขัน ยอดขาย
คงที่... แล้วก็เงินปันผลพอสมควรด้วย เขาบอกว่าดีกว่าที่คิด ฉันก็เลยลงทุน
เพราะมีเงินอยู่พอดีค่ะ”

“ถ้าสามปีก่อนน่าจะประมาณสองหมื่นถึงสองหมื่นห้าพันวอน ถูกไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันซื้อมาสองหมื่นสองพันวอน”

“ถ้าในตอนนั้นก็ใกล้จะคืนทุนแล้วสินะครับ”

“สิ่งที่กังวลก็คือช่วงนี้หุ้นฮยอนจินการทองเที่ยวกำลังฟื้นตัว ฉันเลยคิดหนัก
ว่าควรขายตอนนี้ที่ราคาใกล้คืนทุนเพื่อเอาเงินคืนมา หรือควรจะถือต่อไปได้
นะคะ เพราะถ้าเกิดขายไปแล้วราคาหุ้นยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉันก็คงจะเจ็บใจ
มากกกกเลยค่ะ”

“ผมเข้าใจครับ ตอนเราซื้อมาราคาต้นตก แต่พอเราขายทิ้งราคากลับพุ่ง
สูงขึ้นเรื่อยๆ ช่วงเวลานั้นน่าเจ็บใจมากกกกจริง ๆ ครับ”

จากนั้นผู้เชี่ยวชาญก็เปิดชาร์ตหุ้นของฮยอนจินการทองเที่ยวแล้วอธิบายต่อ

“ถ้าดูจากชาร์ตแล้ว จะเห็นว่ากราฟราคาหุ้นของฮยอนจินการทองเที่ยว
อยู่ระหว่างหนึ่งหมื่นเจ็ดพันถึงสองหมื่นวอน ซึ่งเมื่อประมาณสองเดือนที่แล้ว
ตกลงอย่างรวดเร็วจนทำลายแนวรับหนึ่งหมื่นเจ็ดพันวอนครับ จากตรงนี้ก็จึงมี
การวิเคราะห์ว่าหุ้นของฮยอนจินการทองเที่ยวอาจจะร่วงลงไปอีกชั้น แต่อยู่ๆ
ในช่วงวันที่สี่สิบสี่พฤศจิกายนก็เกิดการซื้อขายจำนวนมากจนชาร์ตเริ่มปรับพุ่งขึ้น

เป็นตัววี และวันนี้เวลานี้ก็แสดงให้เห็นถึงพลังอันแข็งแกร่งจนทะลุแนวต้านสองหมื่นนอนไปได้”

“นั่นแหละค่ะ แต่ฉันสงสัยว่าทำไมหุ้นถึงขึ้นหรือคะ”

ผู้เชี่ยวชาญอธิบายด้วยสีหน้าหนักใจ

“ความจริงการฟื้นตัวของหุ้นฮยอนจินการท่องเที่ยวไม่ใช่เพราะมีแรงผลักดันอะไร แต่เพราะนอกจากจะเป็นหุ้นปลอดภัย¹ แล้วยังเป็นหุ้นที่ซื้อขายในราคาต่ำกว่ามูลค่าแท้จริงอีกด้วย จากผลการดำเนินงานที่สม่ำเสมอ รวมถึงชำระหนี้ที่เกิดจากการซื้อกิจการโรงแรมแฟร์มอนด์ก่อนหน้านี้คืนเรียบร้อยแล้ว สภาพทางการเงินจึงมั่นคงขึ้นมากทีเดียวครับ ดังนั้นสถาบันการเงินน่าจะประเมินฮยอนจินการท่องเที่ยวในทิศทางที่ค่อนข้างเป็นบวกครับ”

พูดมาตั้งยี่สิบยาว แต่สรุปก็หมายความว่าตัวเองไม่รู้สาเหตุเหมือนกัน

“แล้วหุ้นจะขึ้นเรื่อย ๆ ไหมคะ”

“ถ้าดูจากรายงานของบริษัทหลักทรัพย์ในปัจจุบัน ทุกแห่งต่างเสนอราคาเป้าหมาย² ของหุ้นฮยอนจินการท่องเที่ยวอยู่ที่สองหมื่นหนึ่งพันนอนครับ แต่สถานการณ์จริงราคาทะลุกราฟไปแล้ว ผมคิดว่ารอดูต่ออีกหน่อยก็ไม่แย่นะครับ เพราะแรงยังดีอยู่”

“นั่นควรตั้งราคาเป้าหมายไว้ที่เท่าไรดีคะ”

“ถ้าเป็นผม ผมว่าตั้งราคาเป้าหมายไว้ที่ประมาณสองหมื่นสามพันนอนก็น่าจะโอเคนะครับ ถึงจะแสดงให้เห็นพลังอันแข็งแกร่งจนทะลุกราฟไปได้ แต่ยังไงก็คงแสดงให้เห็นจุดหยุดพักอยู่บ้าง ซึ่งการขายหุ้นบางส่วนในเวลานั้นก็จะทำกำไรได้ตามที่หวัง และเรียกกว่าเป็นการซื้อขายที่ช้อบธรรมครับ”

ขณะนั้นใครบางคนก็เคาะประตู

“ท่านประธาน ผมเข้าไปนะคะครับ”

หัวหน้าฝ่ายเลขานุการเข้ามาอย่างรีบร้อน

“มีอะไร”

¹ หุ้นที่รักษาระดับราคาอย่างคงที่ไม่แปรผันตามความผันผวนของเศรษฐกิจ

² คือ ราคาเหมาะสมของหุ้น (Target Price)

“ท่านประธาน ตอนนี้หุ้นของพวกเรากำลังขึ้นเรื่อยๆ ครับ”

“เท่าไร?”

“เมื่อก็ผมเพิ่งเห็นว่าทะลุไปถึงแปดเปอร์เซ็นต์แล้วครับ”

“แปดเปอร์เซ็นต์? จริงหรือ?”

ประธานอิมจ็อนย็อนถามด้วยสีหน้าสับสน เพราะนับตั้งแต่เธอเข้ามารับตำแหน่งประธานบริษัท หุ้นแทบจะไม่เคยขึ้นถึงแปดเปอร์เซ็นต์ต่อวัน

เมื่อเร็วๆ นี้ราคาหุ้นที่เคยค้างนิ่งอยู่กับที่ในช่วงกราฟมาหลายปีกลับปรับตัวสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งวันนี้ยังแสดงให้เห็นว่าจะพุ่งขึ้นสูงเกินแปดเปอร์เซ็นต์อีกจึงอดดีใจไม่ได้

ซีอีโอควรจะแสดงความสามารถของตัวเองต่อกลุ่มผู้ถือหุ้นด้วยราคาหุ้นที่เพิ่มสูงขึ้น

แน่นอนว่าแม้ความสามารถไม่มากพอ ตำแหน่งประธานบริษัทก็คงไม่สิ้นคลอนอยู่แล้ว แต่หากหุ้นขึ้นก็เห็นได้ชัดว่าภายนอกจะประเมินตัวเธอแตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

“แต่แปลกนะครับ ต่อให้คิดสักกี่ครั้งก็หาเหตุผลที่ทำให้หุ้นขึ้นมาถึงขนาดนี้ไม่ได้เลย”

“ใครเป็นคนซื้อหุ้น?”

“ข้อมูลระบุว่าป็นองค์กรภายในประเทศ แต่รายละเอียด...”

“ถ้ามันจะกังวลอะไร มีเหตุผลต้องกังวลด้วยหรือ?”

หัวหน้าฝ่ายเลขานุการตั้งใจจะพูดบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ปิดปากลง

เพราะถึงจะพยายามหยาบยกความเป็นไปได้เรื่องการรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรขึ้นมาพูด แต่ที่ผ่านมา บริษัทในเครือของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ที่พยายามสู้กันเองไม่ได้มีมากขนาดนั้น

และจากประวัติศาสตร์ตลาดหุ้นในประเทศ การรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรก็ประสบความสำเร็จน้อยมาก

ยิ่งไปกว่านั้นก็เป็นกรซื้อจากองค์กรภายในประเทศ ไม่ใช่ชนชั้นกลางต่างชาติ จึงไม่น่ามีเหตุผลให้ต้องใส่ใจ

“แต่อย่างไรการที่หุ้นขึ้นอย่างไม่มีเหตุผลพิเศษก็ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน...”

“ช่วงนี้เศรษฐกิจแย่มาก คนเลยหันมาให้ความสนใจหุ้นปลอดภัยนะสิ
อีกอย่าง ก่อนหน้านี้เราก้เพิ่งชำระเงินกู้คืนธนาคารชินยอง สภาพทางการเงิน
ก็เลยแข็งแรงขึ้น”

ประธานอิมจีอินทวนคำพูดเมื่อครู่นี้ของผู้เชี่ยวชาญ
ถึงจะได้ยินคำโต้แย้งของเจ้านาย แต่หัวหน้าฝ่ายเลขานุการก็ยังคง
ความคิดของตัวเองออกมา

“ผมเข้าใจครับเรื่องที่คุณหันมาให้ความสนใจเพราะเป็นหุ้นปลอดภัย แต่
ถ้าเป็นอย่างนั้นควรจะขึ้นทีละนิดตามลำดับ แต่ตอนนี้กลับขึ้นอย่างรวดเร็ว
เหมือนลากขึ้นไปเชือด³ ด้วยการกว้านซื้อแล้วตั้งใจจะทำให้ร่วงภายหลัง เพราะ
คิดเฉพาะยอดการซื้อขายในช่วงเช้าก็เกินหมื่นล้านแล้วนะครับ อีกอย่าง ถึงจะ
ชำระหนี้คืนไปสองแสนล้าน แต่เราก้ยังเหลือหนี้อยู่อีกเยอะพอสมควร ผมมองว่า
นี่เป็นปัญหาเร่งด่วน...”

“พวกนักลงทุนจะคิดยังไงกับเรื่องนี้”
ทว่าในเวลาสั้นเสียงพูดอย่างรีบร้อนก็ดังขึ้นมาจากทีวี
“โอ้โฮ! หุ้นของฮยอนจินการทองเที่ยวขึ้นเรื่อย ๆ เลยครับ! เกิดอะไรขึ้น
ครับเนี่ย

“เพราะวันนี้เรากำลังพูดคุยเกี่ยวกับฮยอนจินการทองเที่ยวพอดีหรือเปล่า
ครับ ขึ้นอย่างแข็งแกร่งมากทีเดียว...เอ๊ะ? เพิ่มขึ้นเกินสิบเปอร์เซ็นต์แล้วครับ”

“อาจารย์คะ ราคา กำลังจะเข้าใกล้ราคาเป้าหมายแล้ว นายก่อนดีไหมคะ”
“อ้อ ครับ เอาแค่ส่วนหนึ่งก่อน...”

ผู้เชี่ยวชาญพูดพลางเช็ดเหงื่อ ผ่านไปไม่กี่วินาทีน้ำเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียง
กรี๊ดร้องของเขาก้ดังขึ้น

“พระเจ้า! นายได้ภายในชั่วพริบตา! หึยังขึ้นอีกเรื่อย ๆ ด้วยครับ!”
ประธานอิมจีอินรีบกลับไปโต๊ะตัวเองแล้วเปิดชาร์ตหุ้น
พริบตาเดียวราคาหุ้นของฮยอนจินการทองเที่ยวก็กำลังจะขึ้นทะลุสิบหก

³ ภาษาอังกฤษคือ Pump and Dump หมายถึงการปล่อยข่าวเท็จให้ราคาหุ้นพุ่งสูง แล้วคน
ปล่อยข่าวชิงขายหุ้นทิ้ง

เปอร์เซ็นต์จนทำให้ยอดขายพุ่งกระฉูด

ใน HTS⁴ บริษัทหลักทรัพย์แต่ละแห่งต่างก็ว่าฮายนเงินการทองเที่ยว
เป็นหุ้นที่น่าจับตามอง และปริมาณการซื้อขายก็เริ่มพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว
หุ้นกำลังติดตัวอย่างบ้าคลั่ง

⁴ระบบการซื้อขายหุ้นบนคอมพิวเตอร์ (Home Trading System)

84

ฤดูหนาวก็โหดร้าย [4]

วันนี้หุ่ยฮยอบจินการก่องเกี่ยว ผันผวนรุนแรงจากลบสามเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปถึงยี่สิบแปดเปอร์เซ็นต์ และเคลื่อนไหวเหมือนการลากขึ้นไปเชือด

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมถึงพุ่งสูงถึงระดับนี้ แต่ปริมาณการซื้อขายที่เกิดขึ้นท่ามกลางแนวโน้มราคาที่พุ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องก็ทำให้มีคนจำนวนมากเข้ามาติดกับ

แน่นอนว่าคณะกรรมการบริหารของฮยอบจินเฮฟวี่อินดัสทรีส์บนเกาะกอลเจที่กำลังมุ่งความสนใจไปยังคำสั่งซื้อเรือ LNG จากกาตาร์ก็ไม่พลาดข่าวนี้เช่นกัน

“อะไร นี่มันเรื่องบ้าอะไร มีอะไรที่ฉันไม่รู้จึ้นหรือ”

น้ำเสียงดุดันของประธานใหญ่อิมซางโฮทำให้ไม่มีผู้บริหารคนไหนกล้าเปิดปากพูดสักคน

สายตาของประธานใหญ่จึงเบนไปหาแทมิน

“แกไม่รู้อะไรบ้างเลยหรือไง”

“นี่ไม่น่าใช่สถานการณ์ที่ดีครับ ราคาหุ้นที่กำลังตกอยู่ๆ กลับพุ่งขึ้นอย่างผิดปกติแบบนี้ แน่ใจว่าเป็นเรื่องน่าสงสัยมาก”

“ใครกำลังกว้านซื้ออยู่”

“ลองสืบดูแล้วส่วนใหญ่เป็นองค์กรภายในประเทศครับ แต่มีรายงานว่าเงินทุนจากต่างประเทศที่ซื้อเพิ่มเติมมาจากกองทุนเอเชียคอร์ที่ดำเนินการ

โดยชินยองมอร์แกนสแตนลีย์ครับ”

“แกตรวจสอบด้วยตัวเองหรือยัง”

“ครับ ผมตรวจสอบกับสำนักงานใหญ่ของชินยองไฟแนนเชียลแล้วครับ”

“ทำไมอยู่ๆ ถึงซื้อหุ้นบริษัทเรา”

“เห็นว่าจุดประสงค์เพื่อการลงทุนเท่านั้นครับ”

“หุ้นโรงแรมมีแค่เราที่เดียวหรือไง”

“เขาไม่ได้บอกเหตุผลที่แน่ชัดครับ อีกอย่าง ถึงแม้จะยืนยันว่ามีจุดประสงค์เพื่อการลงทุน แต่ก็ไม่ได้ประกาศให้ชัดเจนด้วย”

“ถ้างั้นก็แปลว่าไม่มีใครรู้สินะ ทั้งๆ ที่มีใครบางคนกำลังซื้อหุ้นบริษัทเราอย่างบ้าคลั่ง แต่กลับไม่มีใครรู้สาเหตุ พวกคุณมัวทำบ้าอะไรกันอยู่!”

ผู้บริหารทุกคนต่างพากันก้มหน้าเมื่อประธานใหญ่อิมซางโฮตะคอกใส่

ความจริงเป็นเรื่องปกติที่จะไม่รู้

หากพิจารณาดู การเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันของหุ้นฮยอนจินการทองเกี่ยวขื่อนั้น ถือเป็นเรื่องดีสำหรับฮยอนจินเซฟวีอินดัสทรีส์

เพราะฮยอนจินเซฟวีอินดัสทรีส์ถือหุ้นฮยอนจินการทองเกี่ยวข้อยู่ถึงหกเปอร์เซ็นต์ ถึงแม้จะยังไม่ได้ลองคิดคำนวณ แต่อย่างน้อยก็น่าจะมีราคาประเมินเพิ่มขึ้นเป็นพันล้าน ไมลียี่สิบล้านกว่าหมื่นล้านแน่นอน

อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ประธานใหญ่อิมตะคอกใส่ก็เป็นเพราะกลัวว่า อาจจะมีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นแล้วส่งผลกระทบต่ออำนาจบริหารบริษัท แต่การรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรทำกันได้ง่ายๆ ที่ไหนล่ะ

ถ้าคิดจะใช้เงินทุนต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยผลักดันการรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตร ก็ต้องใช้เวลาลักพอกในการกว้านซื้อหุ้น

อีกอย่างก็เป็นเรื่องยากที่เงินทุนจากต่างประเทศจะได้รับสิทธิในการออกเสียง ท่ามกลางหุ้นจำนวนมหาศาลที่องค์กรในประเทศถือครองอยู่

ด้วยเหตุนี้ถึงแม้จะคิดเกี่ยวกับการรวบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตร ก็ต้องปิดปากนิ่งไว้

สุดท้ายแทมินที่หนดูไม่ไหวจึงต้องออกความเห็นอีกรอบ

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกครับ หากมีเงินทุนจากต่างประเทศเข้ามา ก็เห็น

กันได้ชัดเจนอยู่แล้ว ถึงจะประเมินว่าเงินทุนภายในประเทศไม่ดี อย่างมากก็ตึงตลาดหุ้นนอกระบบมยงดงกับพวกมาเฟียเข้ามามีหุ้นก็จบไม่ใช่หเรอครับ”

“จะปันหุ้นโดยไม่มีผู้ถือหุ้นรายใหญ่จั้นหเรอ ถ้าแม่แกไม่ช่วยมันจะเป็นไปได้หรือไง”

“ผมพูดถึงกรณีทีเลวร้ายทีสุดครับ ทางตลาดหลักทรัพย์เองก็วิเคราะห์ว่าปริมาณการซื้อขายปะทุขึ้นแค่ชั่วคราว เพราะแนวโน้มราคาทีสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้มดทั้งหลยมารวมตัวกันเฉยๆ ครับ”

“ที...”

ประธานใหญ่อิมซางโฮหันหน้าหนีเมื่อไม่อาจแสดงความโกรธได้อีก เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่ม้เรื่องสงสัยเป็นพิเศษแล้ว

ทว่าต่อนั้นเองพนักงานฝ่ายเลขานุการก็เปิดประตูห้องประชุมแล้ววิ่งพรวดปราดเข้ามา ใบหน้าซีดเซียวบงบอกว่ามีเรื่องด่วนบางอย่างเกิดขึ้น ผู้บริหารทั้งหลยต่างจับจ้อจริมฝีปากพนักงานคนนั้นรอฟังเรื่องทีจะพูดออกมา

“มีเรื่องอะไร”

“คือ...ตอนนี้กองทุนเอเชียคอร์ของชินยงมอร์แกนสแตนลีย์เรียกร้องให้จัดการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครับ”

“หา? เพราะอะไร”

“ทางนั้นตั้งคำถามเกี่ยวกับการบริหารทีไร้ความสามารถของประธานอิมจ้อฮัน รวมถึงอัตราเงินปันผลของปีทีแล้วกับปีนีด้วยครับ เขาบอกให้ขายโรงแรมทีมีผลประกอบการแย่เพื่อกระตุ้นหุ้น แล้วก็จ่ายเงินปันผลให้กับพวกผู้ถือหุ้น...”

ประธานใหญ่อิมซางโฮสบถออกมาโดยไม่คิดจะรอฟังให้จบ

“พวกมันเป็นบ้าหรือไง”

แทมินพูดกลับคำด้วยสีหน้าทีเคร่งเครียดต่างจากก่อนหน้า

“ไม่ว่าจะคิดย้งไงก็แปลกนะครับ ทั้งหุ้นทีผันผวนอย่างรุนแรงกะทันหัน ทั้งอยู่ๆ ก็มีการเรียกร้องให้จัดการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นเหมือนรเวลเวลาอยู่ดูเหมือนเมื่อก็ผมจะคิดน้อยเกินไปครับ”

“แกคิดว่าเราควรทำย้งไง”

แทมินอ่วยถามพนักงานฝ่ายเลขานุการ

“กองทุนเอเชียคอร์ของชินยงมอร์แกนสแตนลีย์ถือหุ้นอยู่ประมาณเท่าไรครับ”

“ผมไม่แน่ใจครับ เพราะจนถึงตอนนี้ยังไม่มีการประกาศเรื่องสัดส่วนหุ้นแต่คิดว่าน่าจะเกินสิบเปอร์เซ็นต์นะครับ”

ประธานใหญ่อิมซางโฮแทรกขึ้นมา

“สิบเปอร์เซ็นต์? แสดงว่าได้เพิ่มมาจากตรงนั้นนั่นแหละ”

“ถึงจะยังยืนยันไม่ได้ แต่ถ้าปริมาณการซื้อขายประมาณนี้ก็เป็นไปได้ว่ามีเจ้าอื่นเข้าร่วมด้วยครับ ปริมาณการซื้อขายเยอะมากเลยครับ”

“แทมิน”

“ครับ ท่านประธานใหญ่”

“ดูเหมือนพวกนั้นกำลังเอาหุ้นมาล้อเราเล่นนะ”

แทมินเข้าใจในทันที

“หมายถึงพวกเขาวางแผนจะใช้การควบคุมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรมาเป็นเครื่องมือข่มขู่บริษัท เพื่อขายหุ้นในราคาสูงใช่ไหมครับ”

“ถ้าไม่ใช่เรื่องนั้นก็ไม่มีเหตุผลที่อยู่ๆ จะออกมาเป็นอย่างนี้หรอก ก่อนหน้านั้นก็เชื่อว่าไม่เคยมีกรณีแบบนี้แน่นอน”

“จริงด้วยครับ เพราะมีหลายครั้งที่สร้างความวุ่นวายแบบนั้นแล้วก็ดึงราคาหุ้นที่ถืออยู่ให้สูงขึ้นหลายเท่า แต่จนถึงตอนนี้ในกรณีแบบนี้จะเป็นเงินทุนต่างประเทศที่ไม่มีความสัมพันธ์อะไรกับในประเทศเลย ส่วนชินยงมอร์แกนสแตนลีย์ไม่มีทางจะไม่เกี่ยวข้องกับธนาคารชินยงนะครับ”

“อย่าเพิ่งรีบเคลื่อนไหว ฉันคงต้องไปพบประธานใหญ่อึคยองโฮ ชินยงไฟแนนเชียลแล้วละ”

“รับทราบครับ”

เพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวอาจจะยังไม่ทำให้รู้สึกสบายใจ ประธานใหญ่อิมซางโฮจึงสั่งแทมิน

“แล้วแกก็ไปพบกับพวกผู้ถือหุ้นด้วย ไปหาคนที่ถือหุ้นมากกว่าหนึ่งเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปจากรายชื่อผู้ถือหุ้นด้วยตัวเอง แล้วจะขอเอกสารมอบอำนาจ

หรือซื้อหุ้นมากก็ได้”

“เงินทุนไม่พอครับ เงินกู้สองแสนล้านของธนาคารชินยงก่อนหน้านี้ก็หามาได้ด้วยการแลกเปลี่ยนหุ้น ตอนนี้ฮัยอนจินการทองเที่ยวมีเงินสดไม่ถึงหมื่นล้านครับ”

ประธานใหญ่อิมทูปโต๊ะตั้งปั้ง

“โง่เง่า! บริหารบริษัทยังไงกันแน่ แค่หมื่นล้านก็ยังไม่มี!”

“แต่ยอดขายกำลังเพิ่มขึ้นเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปลายปีของโรงแรม เพราะงั้นถ้ารอให้เวลาผ่านไปสักพักเราก็จะประกันจำนวนเงินได้มากพอสมควรครับ”

“สักพักที่ว่านั่นคือเมื่อไหร่”

“ต้องผ่านช่วงต้นปีไป...”

ช่วงฤดูกาลการท่องเที่ยวคือวันหยุดฤดูร้อนตั้งแต่ปลายเดือนกรกฎาคมถึงต้นเดือนสิงหาคม และวันหยุดฤดูหนาวตั้งแต่คริสต์มาสถึงกลางเดือนมกราคม

เนื่องจากช่วงนี้เป็นเวลาที่มีแขกเข้าพักมากที่สุด แม้แต่สมาชิกที่ถือบัตรสมาชิกวีลอร์ดที่ซื้อตั้งอยู่แล้วก็ต้องจับฉลากถึงจะได้เข้าพัก ราคาตัวเครื่องบินก็สูงขึ้นมาก

แน่นอนว่าเป็นช่วงที่ค่าห้องพักของโรงแรมแพงที่สุดด้วยเช่นกัน และถูกจองเต็มไม่เหลือห้องว่าง แต่ปัญหาก็คือเงินไม่ได้เข้ามาทันที

ใครจะจ่ายค่าโรงแรมด้วยเงินสดกันล่ะ

ทุกคนมักจะจ่ายด้วยบัตรเครดิต บริษัทบัตรเครดิตจะโอนเงินส่วนนั้นให้หลังจากผ่านไปสองสามวัน

และสองสามวันที่ว่านั่นคือปัญหา

“ถ้ามันแก่ก็ไปเอาเอกสารมอบอำนาจมา! ในเมื่อที่ประชุมผู้ถือหุ้นบอกว่า จะตั้งแม่แกลง อย่างน้อยแก่ก็ต้องปิดปากพวกมันซะ! แกจะยอมจำนนกับคำขู่ของพวกมันแบบนี้หรือไง!”

“รับทราบครับ”

ประธานใหญ่อิมปวตศิระชะแปลบ

อาการปวดศีรษะแบบนี้เกิดขึ้นครั้งแรกนับตั้งแต่อุตสาหกรรมต่อเรือในประเทศจีนเกิดภาวะถดถอย

แต่ต่อให้บอกว่าจะลองเคลื่อนไหวด้วยตัวเองก็ไม่มีวิธีรับมืออยู่ดี และสุดท้ายฝั่งกองทุนเอเชียคอร์ก็ประกาศเทนด์ร้อออฟเฟอร์¹

หุ้นเริ่มพุ่งทะยานขึ้นอีกครั้ง โดยที่ฮยอนจินเซฟวีอินด์สทรีส์และฮยอนจินเอกซ์เพรสก็ร่วมกว้านซื้อหุ้นฮยอนจินการท่องเที่ยวด้วย หลังจากมองหาคิวคนขาล่าช้ากันเกินไป

เมื่อหุ้นที่เคยราคาสองหมื่นวอนพุ่งทะลุไปถึงห้าหมื่นวอน ในที่สุดก็ต้องจัดการประชุมผู้ถือหุ้น

ณ คาเฟ่แฟรนไชส์ขนาดใหญ่ใกล้คังชวามุน

ยองฮุนพูดขึ้นขณะนั่งจิบกาแฟอยู่บริเวณด้านในสุดของร้าน

“ขอบคุณสำหรับการทำงานหนักนะครับ”

อีฮยองจุนที่เปลี่ยนตำแหน่งจากผู้จัดการฝ่ายของชินยองหลักทรัพย์และการลงทุนมาเป็นกรรมการผู้จัดการฝ่ายวางแผนกลยุทธ์ของธนาคารชินยองตอบกลับ

“พวกผู้เชี่ยวชาญของเราเป็นคนจัดการ แต่ทางนายเองก็รวบรวมมาได้ดีเหมือนกันนี่ ฉันนี่ก็จะขาดทุนเปล่าประโยชน์แล้วรักษาหุ้นเอาไว้ไม่ได้ซะแล้ว ตอนเร่งจัดการเติมหุ้นที่ยังขาดเอายกสุดท้ายนะ”

“พวกคนที่มีความสามารถเขาจัดการได้ดีครับ”

พวกเขาซื้อเก็บกันอย่างเงิบ ๆ มาเกือบเดือนแล้ว แต่ก็ยังขาดอยู่เล็กน้อย

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ราคาหุ้นพุ่งสูงขึ้น เพราะพวกเขารีบกว้านซื้อหุ้นในตลาดเพื่อให้ได้หุ้นที่ยังขาดในตอนสุดท้าย

อย่างไรก็ตาม ทุกอย่างก็จบลงด้วยดี

¹Tender Offer คือ การทำข้อเสนอซื้อหลักทรัพย์ทั้งหมดของกิจการ จะเกิดขึ้นเมื่อมีการเข้าซื้อหุ้นในปริมาณที่มากพอจะทำให้กลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่จนมีอำนาจเหนืออำนาจบริหารในปัจจุบัน

ทางฝั่งชินยองไฟแนนเชียลถือหุ้นไว้มากอยู่แล้ว ทั้งยังมีหุ้นอีกสิบสองเปอร์เซ็นต์ที่ชยอนจินการทองเที่ยวเคยนำมาแลกเปลี่ยนเพื่อชดใช้หนี้คินธนาการชินยอง

ในความเป็นจริงนี่เป็นการต่อสู้ที่มีแนวโน้มชนะขาดลอยพอสมควร สิ่งที่เขาทำก็แค่ปิดงานด้วยการซื้อหุ้นที่ยังขาดอยู่ผ่านตลาด

แต่ของสุนรูสึกไม่ค่อยดีเท่าไรกับวิธีการแบบนี้ เพราะเหมือนตัวเองกลายเป็นคนเลวอย่างไรเหตุผล เขากลัวว่าจะสร้างความเสียหายอย่างมากให้แก่मतทั้งหลายที่เข้ามาติดกับ

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะเขาขาดความรู้ด้านเศรษฐกิจ คิดเพียงแค่ว่าซื้อกิจการเท่านั้น แต่ไม่ทันได้คำนึงถึงพวกนักลงทุนรายย่อยที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแผนการนี้

ยองสุนจึงตระหนักได้อีกครั้งว่าตัวเองยังต้องเรียนรู้สิ่งต่างๆ อีกมาก

“ทางผมไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ทางกรรมการผู้จัดการโอเคหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีทางไม่โอเคอยู่แล้ว... คนแก่งพวกนายมาขอพบท่านประธานใหญ่ของฉินด้วยนะ ถึงท่านประธานใหญ่อาจจะบอกปัดว่าเป็นงานของมอร์แกนสแตนลีย์ แต่ถ้ามารู้ทีหลังว่าเอกสารมอบอำนาจของหุ้นนั้นสนับสนุนชยอนจินการผลิต ฉินก็ต้องรับมือกับผลที่ตามมาพวกนั้นเอง แน่نونว่าตอนนี้ท่านประธานใหญ่ก็รู้แล้วนั่นแหละ”

“แล้วท่านประธานใหญ่ว่ายังไงบ้างครับ”

ชยองจุนกระตุกมุมปากขณะลูบแก้วกาแฟ ก่อนจะพูด

“คิดว่าพวกเราจะไม่อยากท่งไปทั่วโลกและกลายเป็นยักษ์ใหญ่เหมือนธนาการเพื่อการลงทุนต่างประเทศหรือ เพียงแต่พวกเราไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนั้นเฉยๆ ถ้าคิดจะทำอะไรก็จะมีหลายสิ่งหลายอย่างเข้ามาพัวพัน คอยรั้งข้อเท้าเอาไว้ตลอด อืม นี่ก็เป็นเพราะความสามารถยังไม่ถึงด้วย... แต่หลานชายอย่างฉินกลับบอกว่าจะลองทำการใหญ่ด้วยการควบรวมกิจการอย่างไม่เป็นมิตรไง ตอนแรกท่านก็คิดว่าไม่สมเหตุสมผลแล้วก็เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยอมเชื่อใจฉิน สงสัยจะคิดใคร่ครวญแล้วว่าค่อนข้าง

มีความเป็นไปได้ อีกอย่าง สถานการณ์ก็ดำเนินไปในแง่บวก ประเมินเฉพาะ
 กำไรตอนนี้ก็เกินสี่แสนล้านไปแล้ว”

“ไม่เพียงแต่ต้องการเงินอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังต้องการใช้โอกาสนี้เป็น
 ประสบการณ์ที่ดีสำหรับหลานชายด้วย

“โล่งอกไปที่นะครับ”

“ถ้านายไม่เชื่อฉัน แล้วมีเหตุผลอะไรถึงยอมมาเจอกันทั้ง ๆ ที่กำลัง
 มีการประชุมผู้ถือหุ้นอยู่ ตอนเจอกันครั้งก่อนฉันก็จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย
 แล้วไง ตอนนี้นายประธานใหญ่ของนายคงกำลังโกรธมากแน่”

ความจริงของสุนก็อยากรู้ว่าประธานใหญ่อิมซางโฮเป็นคนอย่างไร

อยากถามด้วยว่าคิดอะไรอยู่ ทำไม่ถึงขั้นนี้แล้วยังไม่ยอมเชือดชยอนจิน

การผลิต

“ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“ทีนี้นายจะทำยังไงต่อ ฟาดเรียบไปกลุ่มหนึ่งมันสะอาดดีก็จริง แต่
 ถ้าเป็นอย่างนั้นจะเป็นการทำสงครามกับชยอนจินเฮฟวี่อินดัสทรีส์จริง ๆ นะ
 รู้ใช่ไหม”

“สงครามเริ่มขึ้นแล้วไม่ใช่เหรอครับ”

“มองสถานการณ์ทั่วไปก็เป็นแค่สงครามเฉพาะกลุ่ม ถ้าเลิกแล้วต่อกัน
 ตรงนี้ ต่างฝ่ายก็ต่างแยกย้ายกันจัดการตัวเองให้เรียบร้อย แต่ไหน ๆ ก็
 กลายเป็นแบบนี้แล้ว แยกบริษัทในเครือออกมาได้แล้วมั้ง”

“นั่นเป็นความคิดที่ดีครับ แต่เราไม่จำเป็นต้องปล่อยสิ่งที่อยู่ในมือทิ้งหรอก
 อีกอย่าง ไม่ว่าจะป็นชยอนจินเฮฟวี่อินดัสทรีส์หรือชยอนจินเอกซ์เพรส พวกเขา
 คงไม่มีเงินมาซื้อหุ้นนั้นอยู่แล้วครับ”

“ต่อให้สงบศึกชั่วคราว สิทธิในการปกครองก็เป็นของพวกเราอยู่แล้ว
 ลินะ”

“เพราะเราไม่มีเหตุผลที่จะต้องเสียสละนี้ครับ”

ของสุนสงสัยว่าตอนนี้ในที่ประชุมผู้ถือหุ้นพูดคุยกันไปในทิศทางใด

ห้องประชุมใหญ่ของสำนักงานใหญ่ชยอนจินการท่องเที่ยวเกิดเสียงดังแข็งแช่

ผู้คนมากมายรวมตัวกันอยู่ในห้องนั้น ทั้งกลุ่มคนสวมชุดสูท ทั้งผู้ถือหุ่นรายย่อยที่สวมเสื้อนอกมาลวกๆ ต่างกำลังฟังความสนใจไปทางโพเดียม

นอกจากนี้ยังมีพวกนักข่าวเศรษฐกิจคอยกดชัตเตอร์เก็บภาพบรรยากาศกันจนมือเป็นระวิงจากที่ไกลๆ

“การบริหารไม่ได้มีปัญหาอะไรเลยครับ หนี้สินทั้งหมดที่เกิดจากการซื้อกิจการโรงแรมแฟร์มอนต์ก็ได้รับการแก้ไขเรียบร้อยแล้ว โครงสร้างทางการเงินจึงมีความมั่นคง ดังนั้นวาระที่จะเสนอในการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นวันนี้จึงไม่มีความหมาย...”

ชายอายุประมาณสี่สิบกลางๆ คนหนึ่งยกมือขึ้นขณะที่รองประธานบริษัทชยอนจินการท่องเที่ยวอย่างอีจินยอลกำลังชี้แจงอยู่

รองประธานอีจินยอลรู้ว่าอีกฝ่ายคือใคร เพราะพวกเขาเป็นพนักงานบริษัทในเครือเหมือนกันจึงเคยไปมาหาสู่ทักทายกันอยู่หลายครั้ง

หัวหน้าฝ่ายโกซิงชยอนของชยอนจินการผลิตนั่นเอง

ไมล์ ได้ยินว่าตอนนี้กลายเป็นกรรมการผู้จัดการแล้วนี่นะ

ว่าแต่ทำไมคนคนนั้นถึงมาอยู่ที่นี้ละ

“ผมขอคัดค้านครับ หลังจากประธานอิมจีอินเป็นผู้บริหารก็เอาแต่ทุ่มเทกับการขยายตัวภายนอกอย่างเดียว จนราคาหุ้นหยุดค้างอยู่ที่แถวๆ สองหมื่นวอน อัตราเงินปันผลเองก็ต่ำมากครับ ผมคิดว่าศักยภาพของชยอนจินการท่องเที่ยวมีมากกว่านี้ จากมุมมองของผู้ถือหุ้นรู้สึกเสียดายมากที่บริษัทตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องตั้งคำถามกับความสามารถในการบริหารจัดการของประธานอิมจีอินครับ”

รองประธานอีจินยอลปาดเหงื่อบนหน้าผากโดยไม่รู้ตัว

ทั้งๆ ที่คิดว่าเป็นเพียงการวางแผนชมชู่เพื่อขายหุ้นในราคาสูง แต่เจ้าหน้าที่ของชยอนจินการผลิตกลับตั้งข้อสงสัยความสามารถของผู้บริหาร

นี่เป็นสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง

“เรื่องเกี่ยวกับการจ่ายเงินปันผลจะหารือกันในไตรมาสหน้าผ่านการประชุมผู้บริหาร...”

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนไม่ได้คิดจะฟังรองประธานอีจินยอลพูดจนจบ
“ตั้งนั้นด้วยอำนาจและสิทธิ์ของผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่ถือหุ้นของฮยอนจิน
การท่องเที่ยวอยู่ลึบหกเปอร์เซ็นต์ และได้รับมอบอำนาจหุ้นมาอีกสามสิบลี
จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ฮยอนจินการผลิตขอเสนอให้ปลดประธานบริษัทครับ”
ตอนนั้นนั่นเอง รองประธานอีจินยอลถึงเห็นประธานชงอินแซที่นั่งอยู่
เฉียบๆ ข้างกรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอน

กดลองอ่าน